

NATASHA PRESTON

EL
DESPERTAR

I SI EL TEU DESTÍ FOS
SER ASSASSINADA?

NATASHA PRESTON

EL DESPERTAR

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

Títol original: *Awake*

© Natasha Preston, 2015

© de la traducció: Anna Puente i Lluçà, 2021

Traducció publicada mitjançant acord amb Random House Children's Books,
una divisió de Penguin Random House LLC.

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: febrer del 2021

ISBN: 978-84-18327-32-2

Dipòsit legal: B. 282-2021

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

Scarlett

L'Imogen em va sacsejar el braç, assenyalant amb el cap la porta de l'aula.

—Per fi un tio bo —va xiuxiuejar.

No anava errada. El noi que estava dret a l'entrada de l'aula de la senyora Wells era guapíssim. D'un guapo que pensaves: «Ni tan sols hauria de venir a la nostra escola».

—Benvingut a l'Institut Fordham, Noah —va dir la senyora Wells—. Pots seure allà. —Va assenyalar la cadira buida del meu costat i l'Imogen em va agafar el braç amb força—. Scarlett i Imogen, aquest curs teniu gairebé les mateixes assignatures que en Noah, o sigui que, sisplau, ensenyeu-li l'escola i feu-lo sentir com a casa.

A l'Im se li va il·luminar el rostre.

—Per descomptat.

«Bona sort, Noah».

El noi es va acostar al nostre pupitre del fons de l'aula, absorbint l'atenció de tots els presents i posseint l'espai amb la seva presència, però amb la mirada clavada en mi. Em vaig regirar a la cadira, sentint com se m'encenia la cara. Feia pinta de ser més gran, per la parsimònia amb què caminava, amb un aire de «m'és igual tot».

—Hola —va dir, encara mirant-me només a mi.

—Hola. Em dic Scarlett, i ella és l'Imogen —vaig dir, assenyalant la meva millor amiga—. Pel que es veu, som les teves guies.

—Gràcies —va respondre. Quan parlava, encara semblava més gran. Pronunciava cada paraula molt més clarament del que ho feien la majoria dels estudiants de l'institut—. Però aquesta escola és tan petita que dubto que ningú s'hi pugui perdre.

—Tens raó! —va fer l'Imogen, inclinant-se sobre el pupitre perquè en Noah la pogués veure darrere meu.

En Bobby es va girar a la seva cadira.

—T'agrada la lluita lliure, Noah?

En Noah va arrufar el front. Jo vaig alçar la mà.

—En Bobby és un friqui dels espectacles de lluita lliure de la tele, no t'està propasant un combat.

—Evidentment que no —va corroborar en Bobby—. Fas cara de saber-te defensar.

En Noah va somriure.

—Justament per defensar-me vaig acabar expulsat de l'últim institut.

No semblava el tipus de noi que es fica en baralles, però, ben mirat, feia cinc segons que el coneixia. Potser era repetidor.

—Quants anys tens? —vaig preguntar—. Sembles més gran de quinze o setze.

—En tinc setze —va respondre—. I tu?

—També.

—Els acaba de fer —va intervenir l'Imogen. Veure's ignorada clarament li estava fent pujar la mosca al nas—. Jo també en tinc setze.

Jo tenia ganes de fer un gest de desaprovació girant els ulls en blanc. Com si el noi l'hagués de seduir sobre el pupitre només perquè feia una mica més de temps que tenien la mateixa edat!

—Sí, jo els vaig fer el mes passat —vaig explicar.

Encara sense fer cas de l'Imogen, en Noah va dir:

—El mes passat també va ser l'aniversari del meu germà. Quin dia els fas, tu?

—El tretze. Gràcies a Déu que aquest any no ha caigut en divendres.

Ell va riure.

—Ets supersticiosa?

Vaig assentir una sola vegada amb el cap.

—Moltíssim. No passo per sota les escales ni pel costat de gats negres. Saludo les garses, depenent de quantes n'hi hagi, és clar, i em tiro sal per damunt de l'espatlla. —Ell va alçar una cella. Jo vaig arronsar les espatlles—. Els meus pares també són força supersticiosos. I suspicacios.

—Caram! —va fer ell—. Bé, no saps mai què et pots trobar en aquest món infestat de perills.

«Què et pots trobar en aquest món infestat de perills». *Déjà vu*. Ja havia sentit algú dient això, però no vaig saber ubicar-ho.

El timbre va sonar, i vaig fer un bot de l'ensurt.

—A punt per a literatura anglesa? —vaig preguntar a en Noah, fent cas omís de la sensació estranya que s'havia apoderat de mi.

—No gaire. Seuràs al meu costat, oi? Ets la meua guia turística, al capdavant.

L'Imogen va marxar abans que nosaltres a grans gambades, de mala lluna perquè en Noah no li besava els peus.

Vaig somriure.

—I tant!

—On vivies abans de mudar-te? —vaig preguntar a en Noah mentre ens dirigíem a la classe següent.

Durant els cinquanta minuts de la classe de literatura, en Noah m'havia interrogat incansablement. Com si intentés

descobrir fins a l'últim detall que hi havia per saber. Els alumnes nous no acostumaven a ser tan xerraires. Però a mi m'agradava, i també volia saber-ho tot d'ell.

—A Hayling Island.

—Guai! Com és, tot allò?

—Petit —va respondre.

Jo havia estudiat aquella zona a geografia, quan havíem parlat breument de les illes britàniques. Realment era molt petit.

—I per què vas venir a Bath?

—Per la feina del pare. Hayling no era gaire divertit, o sigui que m'alegro de ser aquí.

Havíem arribat a l'ala de ciències, i em vaig girar cap a ell.

—Doncs jo també me n'alegro, que hi siguis.

Els ulls se'm van obrir fins al punt de fer-me mal. «Per què carai he dit això en veu alta?». Em vaig estremir. No podies dir a un noi de manera tan directa que t'agradava una mica, sobretot si només feia una hora que el coneixies.

Ell es va passar una mà pels cabells rossos per apartar-se'ls del front, i va somriure. Els seus ulls blaus van guspirejar. Van guspirejar, amb totes les lletres. Jo em pensava que m'anaven els tios alts, morens i guapos, però, sens dubte, de sobte m'anaven els tios alts, rossos i guapos. La seva mandíbula semblava esculpida en pedra, i els llavis... Carai, aquells llavis haurien fet sospirar qualsevol noia!

Va abaixar la mirada cap a mi, perquè ben bé em passava un cap.

—M'alegro que te n'alegris.

Xuclant-me els llavis entre les dents, vaig fer un passet enrere. M'agradava, era obvi, però semblava estar perillosament a punt de fer-me un petó, i jo no hi estava preparada en cap sentit.

Ens van cridar a classe i en Noah es va asseure al meu cos-

tat. Els becs de Bunsen eren sobre la taula, i allò volia dir que hauria de parar atenció de debò perquè semblava que faríem un experiment. No m'agradava gens, fer-ne.

—Ets bo en química? —li vaig preguntar.

Ell va riure per sota el nas.

—Ara podria fer un acudit dolent. Sí, me'n surto.

—Perfecte, perquè jo soc un desastre. Suspendré estrepitosament. No sé per què continuen fent-me venir. Em penso que la meva simple presència abaixa el nivell de la resta de la classe.

En Noah va riure.

—Exagerada!

—Ui, ja ho veuràs!

—Seieu, sisplau —va dir el senyor Gregor—. Benvingut, Noah. Has après a...?

I aquí va ser on vaig desconnectar. No podria estar menys interessada en la química ni fent-ho expressament. N'havia après més mirant *The Big Bang Theory* que no pas a classe.

Vaig tornar a connectar quan en Noah va abocar alguna cosa en una proveta.

—I llavors això per a què ho volem? —li vaig preguntar, assenyalant amb el cap el bec de Bunsen.

—És ben cert que la ciència no t'agrada gens, oi?

—Gens.

—A mi tampoc, de fet. Hi ha massa coses inexplicades que la ciència no sap respondre.

—En què creus?

Ell va arronsar les espatlles.

—Encara no ho sé. Però tot i que la ciència no m'agradi, sí que l'entenc, o sigui que mentre faig l'experiment te l'aniré explicant i tu pots prendre apunts. A veure si et puc ajudar a aprovar l'assignatura.

«Ja. Un cop més, bona sort, Noah!».

Vaig destapar el bolígraf i vaig intentar concentrar-me en el que deia més que no pas en la seva veu greu i el seu somriure burleta que em deixava embadalida. De cap manera no em podria ajudar amb la química..., em refereixo a l'assignatura.

Mentre feia l'experiment, els seus ulls em miraven cada dos per tres, com si jo fos la cosa més interessant del planeta, com si li fes por que m'assassinessin si deixava de mirar-me.

Es va girar cap a mi un cop va haver acabat els preparatius.

—Explica'm alguna cosa de tu.

—Se suposa que hauríem d'intentar que aquests elements químics... fessin alguna cosa.

«I no hi ha gaire res que s'hagi d'explicar».

Ell va arronsar les espatlles.

—Tenim una estona. Au, va!

Sí que hi havia una cosa per explicar. No m'agradava treure-ho a la conversa gaire sovint perquè era estrany i sempre em feien la mateixa pregunta: «I no et fa parar boja?». Amb un esbufec, vaig respondre:

—No tinc cap record d'abans dels quatre anys.

Les celles se li van disparar cap amunt.

—Com?

—Se'ns va incendiar la casa i ho vam perdre tot. Els meus pares ens van poder treure al meu germà Jeremy i a mi, però ens van hospitalitzar per inhalació de fum. Quan em vaig despertar no recordava res.

—Res?

—Res de res. L'únic que recordo és despertar-me en una habitació groga. Ni tan sols reconeixia la meva família.

—I quan vas començar a recuperar la memòria?

Vaig arrufar el front.

—No la vaig recuperar. Em van ajudar a omplir les llacunes amb coses que havíem fet, però en el fons jo no tinc cap record.

—Quina bogeria! Escolta, et podrien haver explicat qualsevol cosa.

Vaig riure.

—Sí, s'haurien pogut divertir a costa meva. Dir que som una família normal i que el meu germà i jo ens barallem com gat i gos és molt avorrit.

—T'haurien pogut dir que eres una princesa. O potser ets una princesa de veritat i ells et van segrestar, o...

—Prou! —vaig dir, tallant-lo—. Tens una imaginació hiperactiva.

Somrient, va respondre:

—Perdona, però és que em sembla una mica estrany.

—Completament estrany. Pel que es veu, ho vaig reprimir tot a causa de l'experiència traumàtica.

—Creus que els recuperaràs mai, els records?

Vaig arronsar les espatlles.

—Segurament no. Però no té importància.

—Suposo que no. Jo no podria suportar haver perdut quatre anys i un munt d'experiències que no pogués recordar.

—Abans em molestava, però ara ja no. La majoria de la gent no recorda la major part de la infantesa. Jo només m'he oblidat dels primers quatre anys.

—Has anat a teràpia o t'has fet hipnotitzar?

Vaig esclafir a riure.

—No. De debò que no és tan important. He intentat fer memòria, però no he trobat res.

Ell va somriure.

—Algun dia te'n recordaràs.

Feia quatre anys que havia perdut l'esperança d'aconseguir-ho.